

متن پرسش

بسمه تعالی، سلام علیکم. . استاد گرامی آیا میشود در صورتی که امید به دیدار ذوات مقدس ائمه داشته باشیم و در زندگی به این انوار متوسل شویم و دل در گرو عشقشان بیازیم و سعی در ترک کبیره و گناهان و تعلقات دنیایی داشته باشیم، اما خب انسان است و گرفتار کبیره میشود اما به شخصه سعی کنیم که ترک کنیم و سعی در شناخت جایگاهشان داشته باشیم، آیا میشود امید داشت که در جنت الخلد یا نمیدانم اسمش چیست هر جا که آنها باشند ما هم با ایشان باشیم و مثل بقیه اهل بهشت نباشد که به قول حضرت آیت الله جوادی حفظه الله تعالی سالی ۱ دفعه تجلی امام حسین را ببینند. آیا میشود امیدوار بود که دیگر در بهشت از انوار این بزرگواران بی بهره نباشیم با این نحوه زندگی؟ هر چند که هیچ لیاقت در خود نبینیم. استاد بنده امیدی به خودم ندارم، آیا میشود مارا به حضور دائمی با این وضع زندگی که تعریف کردم قبول کنند؟

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیک السلام اگر إن شاء الله خود را در ذیل نور اهل البیت «علیهم السلام» قرار دهید و در زمان غیبت حضرت، متوجه راهی باشید که حضرت امام خمینی «رضوان اله علیه» و مقام معظم رهبری «حفظه‌ها» متذکر آن هستند، همواره از نور وجود مقدس امامان بهره‌مند می‌شوید زیرا امیرالمؤمنین «علیه السلام» فرمودند: «مَنْ أَحَبَّنَا كَانَ مَعَنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ». موفق باشید